

[Den fg. finansminister.]

realitetsforskel i vor opfattelse med hensyn til den støtte, der skal ydes. Det er for så vidt mere, som også hr. Grünbaum ganske rigtigt sagde, tidspunktet, det drejer sig om, hvor vi synes, det er rimeligt og fornuftigt, at den forøgelse i uddannelseshjælpen, som socialministeren har stillet i udsigt og nævnt vil komme, kommer på det tidspunkt, hvor vi i øvrigt skal ophæve den nuværende form for børnetilskudsordning ved overgang til kildeskatten. Vi synes altså, det er rigtigt at få gennemført disse ting samtidig, altså på det tidspunkt hvor vi foretager andre ændringer. Vi mener også, vi kan gøre det med god samvittighed, fordi der med hensyn til mødrehjælpsinstitutionernes virksomhed på de to konti, det her drejer sig om, er sket betydelig udvidelse. Hvis vi ser på kontoen for spædbørnstøj og økonomisk støtte, så er der i en 4-årig periode sket en fordobling fra 3,15 mill. kr. i 1966-67 til 6,9 mill. kr. i 1969-70. Hvis vi ser på støtten til uddannelse, så er den støtte, der er ydet, i det samme tidsrum steget meget kraftigere, idet der er sket en udvidelse fra 1 mill. kr. til 4 mill. kr. — støtten er altså fire gange så stor. I 1970-71 vil vi yderligere gå de 1½ mill. kr. op, som hr. Grünbaum nævnte, altså op til 5,5 mill. kr., så der er tale om en betydelig udvidelse.

Fra socialdemokratiet er der stillet ændringsforslag vedrørende boligfonden, idet det beløb på 150 mill. kr., som er angivet som udlånsbevilling til byggemodning og grundkøbslån på finanslovsforslaget — og hvor man regner med tilsvarende tilsagnsrammer i de følgende finansår — er foreslået udvidet til ca. 500 mill. kr. Jeg synes først og fremmest, man må stille spørgsmålet, om behovet derfor er til stede. Det synes jeg ikke man kan sige det er. Når det i øjeblikket er sådan, at boligfondens udlån til byggemodning og grundkøb i 1968-69 anslås til at være knap 90 mill. kr., så må man dog sige, at den ramme på 150 mill. kr., der er, er en ramme, der forekommer rimelig og fornuftig, og en udvidelse af det omfang, der er foreslået, kan jeg ikke rigtig se at der kan være nogen nødvendighed for, at der er noget der peger i retning af at man skal foretage.

Hvis vi sammenligner situationen på

tidspunktet for begyndelsen af diskussionen om boligfonden — den begyndte for et par år siden og er så fortsat — og så situationen i dag, så må man dog vist sige, at der for kommunernes vedkommende er sket en betydelig forbedring af likviditeten. Med hele den økonomiske politik, der er ført, er der opnået en lettelse for kommunernes adgang til at optage lån i pengeinstitutterne. Jeg skal slet ikke komme tilbage til den tidligere diskussion, vi har haft om det, men blot sige, at jeg synes ikke, når man gør behovet op i dag — spørger, om der er noget påtrængende behov på dette område — at et sådant behov er til stede, og jeg kan derfor ikke se nytten af at gennemføre ændringsforslag som dette.

Derimod er jeg klar over, når man går til det tredje ændringsforslag, som socialdemokratiet har stillet, om kollegiebyggeriet, at her ved vi der er et behov. Men der er også sket en betydelig udvidelse vedrørende kollegiebyggeriet. I 1963-64 blev der bygget 972 værelser; det tal er steget og er nu oppe i nærheden af de 3.000. For 1967-68 var det 2.913, og i 1968-69 forventes igangsat ca. 3.000. Jeg ved da udmærket, at der er uddannelsessøgende ud over disse, der kunne ønske at få kollegieværelse, det ved vi. Vi kender jo det stærke pres, der er på hele uddannelsessektoren, kan se det ikke mindst igennem den lovgivning, vi drøfter i øjeblikket, de mange lovforslag, som undervisningsministeren er kommet med, og hvor undervisningsministeren, synes jeg, på fortrinlig måde forsøger at sætte ind de steder, hvor vi nødvendigvis må sætte ind for at komme videre i investeringerne, men selvfølgelig samtidig må tage — det må regeringen jo gøre — økonomiske hensyn, da vi ved, at vi ikke kan sætte ind alle steder på én gang og med meget store beløb.

Har vi ikke fået en passende afvejning med hensyn til kollegiebyggeriet med den udvikling, der har været, og bør den ikke fortsættes i samme takt? Hvis vi ser på de muligheder, der er for kollegiebyggeriet med den støttelovgivning, vi har, så vil vi i femåret 1968-69 til 1972-73 kunne forvente en bevilling af støtte til yderligere 15.000 værelser, som skal lægges til de 12.100, vi har fået efter den hidtil bevilgede støtte. Det vil altså sige en fordobling.